

უნუგეშო ყოფნა

იას, ბნელს ხევში მოსულსა
დიდი ჭადრები ჰფარავდა,
ეწადა დიდხანს სიცოცხლე,
წადილს აღარა ჰმაღავდა:
ინაბებოდა, ჰკრთებოდა,
მზის სხივს ელოდა მაღლითა;
შეჰფოფინებდა სამყაროს
გამტერებულის თვალითა.
მზის სხივი აკლდა, ელოდა,
მზე აღარ ამოდიოდა,
ჩიქილად მისი სხივები
თავზე არ ეფინებოდა.
ამოიკვნესა ჩაგრულმა,
გულ-მოკლულს ეტირნებოდა.
მზე ვეღარ აწვდენს სხივებსა
ბნელის ჯურღმულის წყვიდადსა,
ვერ უმთელებდა წყლულს გულსა
ფერ-გახუნებულს იასა.
ია სჭკნებოდა, კვდებოდა,
მიწასვე ებარებოდა.
გალმა-კი ყვავილთა გუნდი
სამოთხეს ედარებოდა;
მზე უხვად ნათელსა ჰფენდა,
ჯავრი არ ეკარებოდა,
იას სიკვდილი ამ დროსა
მით უფრო ემწარებოდა:
ჰხედავს, რომ სხვანი ლხინობენ,
მას მიწა ეფარებოდა.

1895 წ.